

- Смигуненко І.М. Смыслово-життєві орієнтації особистості, дослідження та аналіз // Психолого-педагогічна наука і суспільна ідеологія. Матеріали методологічного семінару АПН України, 12 лист. 1998 року. – К., 1998. С. 120-132.
- Гарченко Т. Життєві домагання особистості: феноменологічний та структурно-функціональний підходи // Психологія і суспільство. – 2004. – №4. – С. 128-145.
- Черемних К.О. Вплив професійного самовизначення студентів на їхню самооцінку та ідентифікацію // Психологія і суспільство. – №1. – 2006. – 154 с. – С. 127-133.
- Черемних К.О. Мотиваційно-смыслове структурування майбутнього як нарративний механізм особистісної ідентичності // Наук. студ. із соц. та політ. психол.: Зб. статей. / АПН України, Ін-т соц. та політ. психол.: Редкол.: С.Д. Максименко, М.М. Слюсаревський та ін. – К.: Міленіум, 2008. – Вип. 16 (19).

Vachnadze O.B., Bulakh S.V.

VITAL EXPECTATIONS OF STUDENTS OF FACULTY OF PHYSICAL TRAINING

In this article features of vital expectations of students of faculty of physical training, presence of images of desirable future and degree of their readiness are analyzed.

Keywords: vital expectations, students, prospects.

Надійшла до редакції 27.09.2010 р.

796.032

Ващенко І.М., Воліченко А.І.

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ І РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ

В статті представлені періоди становлення розвитку і відродження Олімпійських ігор. Розкриті процеси підготовки, проведення і закриття Олімпійських ігор.

Ключові слова: історія, Олімпійські ігри, розвиток, підготовка, організація, виступи, медалі.

Постановка проблеми. Аналіз останніх досліджень та публікацій. Фізична культура – частина загальної культури суспільства, одна зі сфер соціальної діяльності, спрямована на зміцнення здоров'я, розвиток фізичних здібностей людини і використання їх відповідно до потреб громадської практики. Основні показники стану фізичної культури в суспільстві: рівень здоров'я і фізичного розвитку людей; використання фізичної культури у сфері виховання і освіти, у виробництві, побуті, структурі вільного часу; характер системи фізичного виховання, розвиток масового спорту, вищі спортивні досягнення тощо.

Основні елементи фізичної культури: фізичні вправи, їх комплекси і змагання по них, гартування туризму, гігієна праці і побуту, активно-рухові види туризму, фізична праця як форма активного відпочинку для осіб розумової праці.

У суспільстві фізична культура, будучи надбанням народу, є важливим засобом «виховання нової людини, що гармонійно поєднує в собі духовне багатство, моральну чистоту і фізичну досконалість». Вона сприяє підвищенню соціальної і трудової активності людей, економічній ефективності виробництва. Фізкультурний рух спирається на багатосторонню діяльність державних і громадських організацій в області фізичної культури і спорту.

Спорт – складова частина фізичної культури, а також засіб і метод фізичного виховання, система організації і проведення змагань з різних комплексів фізичних вправ і підготовчих навчально-тренувальних занять. Історично він склався як особлива сфера виявлення й уніфікованого порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, рівня їх фізичного розвитку. Спорт у широкому сенсі охоплює власне діяльність змагання, спеціальну підготовку до неї (спортивне тренування), специфічні соціальні стосунки, що виникають у сфері цієї діяльності, її суспільно значущі результати. Соціальна

цінність спорту полягає в тому, що він є чинником, що найбільш дієво стимулює заняття фізичною культурою, сприяє моральному, естетичному вихованню, задоволенню духовних запитів.

Олімпійські змагання не забуті тому, що кожні Ігри перетворювалися на свято для народу, року конгрес для правителів і філософів, конкурс для скульпторів і поетів.

Дні олімпійських урочистостей – дні загального миру. Для древніх еллінів ігри були інструментом миру, що полегшував переговори між містами, сприяв взаєморозумінню і налагодженню зв'язків між державами.

Олімпіади звеличували людину, бо вони відбивали світогляд, наріжним каменем якого були досконалість духу і тіла, ідеалізація гармонійно розвиненої людини – мислителя і атлета. Олімпійські переможцям ігор – співвітчизники віддавали почесні, яких удостоювалися боги, на їхню честь створювалися пам'ятники за життя, складалися хвалебні оди, влаштовувалися бенкети. Олімпійський герой в'їжджав у рідне місто на колісниці, одягнений у пурпур, увінчаний вінком, в'їжджав не через звичайні ворота, а через пролом у стіні, який того ж дня закладали, щоб олімпійська перемога увійшла в місто і ніколи не покидала його.

Формулювання цілей і завдань роботи.

Мета дослідження. Проаналізувати процес розвитку і популяризації Олімпійських ігор, як одного з найважливішого складового фактора, що впливає на фізичний розвиток всіх груп населення.

Основні завдання дослідження:

1. Простежити етапи становлення, розвитку і відродження Олімпійських ігор;
2. Розкрити процес підготовки і виступів учасників на Олімпійських іграх;
3. Прослідкувати зв'язок між Олімпійськими іграми і розвитком фізичної культури, фізичного виховання і спорту.

Виклад основного матеріалу дослідження

ВИНИКНЕННЯ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР

Є безліч міфів – один прекрасніший за інший! – про виникнення Олімпійських ігор. Почесними родоначальниками їх вважають богів, царів, правителів і героїв. Очевидно одне: перша відома Олімпіада давніх часів проходила в 776 р. до нашої ери.

Центром олімпійського світу старовини був священний округ Зевса в Олімпії – гай уздовж річки Алфей при впадінні в неї струмка Поклаж. У цьому прекрасно містечку Еллади майже триста років влаштовувалися традиційні загальногрецькі змагання на честь бога-громовержця.

Своєю славою, що понині збереглася, Олімпія цілком зобов'язана Олімпійським іграм. Там проводилися вони там лише раз в чотири роки і тривали лічені дні.

Під час літнього сонцестояння учасники змагань і організатори, паломники і уболівальники віддавали почесні богам, запалюючи вогонь на вівтарях Олімпії. Переможець змагань з боку удостоювався почесні запалити вогонь для жертвопринесення. У відблисках цього вогню відбувалося суперництво атлетів, конкурс художників, укладалась угода про світ посланцями від міст і народів.

Ось чому була відновлена традиція запалювання вогню, а пізніше – і доставки його до місця проведення змагань.

Серед олімпійських ритуалів особливою емоційністю відзначається церемонія запалювання вогню в Олімпії і доставки його на головну арену ігор. Це одна з традицій сучасного Олімпійського руху. За хвилюючою подорожжю вогню через країни, і навіть іноді континенти за допомогою телебачення можуть спостерігати мільйони людей.

Уперше олімпійське полум'я спалахнуло на Амстердамському стадіоні в перший день ігор 1928 року. Це безперечний факт. Проте до останнього часу більшість дослідників в області олімпійської історії не знаходять підтвердження тому, що цей вогонь був доставлений, як веліла традиція, естафетою з Олімпії.

Початок факельним естафетам, що доставляли вогонь з Олімпії в місто літньої Олімпіади, датовано 1936 роком. Відтоді церемонії відкриття Олімпійських ігор на головному олімпійському стадіоні збагатилися хвилюючим видовищем запалювання вогню від факела, пронесеного естафетою. Факелоносці – урочистий пролог ігор упродовж більше ніж чотирьох десятиліть. 20 червня 1936 року в Олімпії був запалений вогонь, що подолав потім 3075-кілометровий шлях дорогами Греції, Болгарії, Югославії, Угорщини, Чехословаччини і Німеччини. А в 1948 році факел уперше зробив морську подорож.

ГРЕЦЬКІ ІГРИ

Відмітною особливістю давніх греків був агон, тобто змагальний початок. Знатні аристократи в поемах Гомера змагаються в силі, спритності і завзятості, перемога приносить славу і шану, а матеріальні блага. Поступово в суспільстві затверджується ідея про перемогу в змаганні як вищу цінність, що прославляє переможця і приносить йому шану і повагу в суспільстві. Формування уявлення про агон дав початок різним іграм, що носили аристократичний характер (брати участь в іграх напіввільні і іноземці не могли). Прадавніми і найважливішими були ігри, уперше влаштовані в 776 до н.е. на честь Зевса Олімпійського. Відтоді вони повторювалися кожні чотири роки (містом проведення була Олімпія в Пелопонесі). Вони тривали п'ять днів, і на цей час проголошувався священний мир в усій Греції. Нагородою переможцям була лише маслина гілка. Атлет, що тричі отримав перемогу в іграх («олімпіоник»), отримував право на встановлення своєї статуї у священному гаю храму Зевса.

Римського. Атлети змагалися в бігу, кулачній боротьбі, перегонах на колісницях. Пізніше до Римських ігор додалися Піфійські ігри в Дельфах (на честь Аполлона) – нагорода – лавровий вінок, Пелопоннеські (на честь бога Посейдона) на перешийку Корінфа, де нагородою був вінок з соснових гілок, і, напевно, Немеїські ігри (на честь Зевса). Учасники всіх ігор виступали голими, тому жінкам під страхом смерті заборонялося бути присутніми на іграх. (У Спарті голими виступали і юнаки, і дівчата). Найважливіше голе тіло атлета стало одним з найпоширеніших мотивів старогрецького мистецтва.

РИМСЬКІ ІГРИ

З раннього часу різні свята і видовища відігравали важливу роль у громадському житті Риму. На Римських іграх громадські заходи були в той же час і релігійними церемоніями, вони були неодмінною частиною релігійних свят.

У VI ст. до н.е. стали влаштовувати вистави світського (не релігійного) характеру, а за їх проведення стали відповідати не жерці, а посадовці. Місцем проведення таких заходів був уже не вівтар якогось іншого бога, а цирк, розташований у низині між Палатинським і Авентинським пагорбами.

Найпершим римським цивільним святом було свято Римських ігор. Упродовж декількох століть було єдине цивільне свято римлян. З III ст. до н.е. з'являються нові вистави. Великого значення набувають Плебейські ігри. У кінці III – початку II ст. до н.е. були засновані також Аполлонові ігри, ігри на честь Великої матері богів – Мегаленські ігри, а також флоралії – на честь богині Флори. Ці ігри були регулярними і регулярними, але окрім них могли влаштовуватися також і екстраординарні ігри (залежно від війни, позбавлення від нашествия, цієї обітничі або просто бажання магістрату).

Ігри тривали від 14 – 15 днів (Римські і Плебейські ігри) до 6 – 7 днів (флоралії). Загальна тривалість усіх святкових днів цих ігор (ординарних) досягла 76 днів у році.

Кожне свято складалося з декількох відділень: 1) урочистий хід на чолі з магістратом-владарем ігор, що називався помпою, 2) безпосередньо змагання в цирку, перегони колісниць, скачки тощо, 3) сценічні вистави в театрі п'єс грецьких і римських авторів. Закінчувалися видовища зазвичай бенкетом, масовим пригощанням, іноді на декілька тисяч столів. Організація ігор вимагала великих грошей. Наприклад, на проведення Римських ігор було виділено в середині I ст. до н.е. 1 тис. сестерцій, Плебейських ігор – 600 тис., Аполлонових – 380 тис. Як правило, грошей, виданих з державної скарбниці, бракувало і магістрати, що відповідали за організацію ігор, вносили власні гроші, що іноді компенсували виділену суму.

У 394 році н.е. Римський імператор Феодосій I видав указ, що забороняв подальше проведення Римських ігор. Імператор прийняв християнство і вирішив викоренити антихристиянські ігри, що представляли язичницьких богів. І півтори тисячі років ігри не проводилися. У наступні віки спорт в Римі втратив те демократичне значення, яке надавали йому в Древній Греції. Надовго він став привілеєм «близького» шахрайства, припинив виконувати роль найбільш доступного засобу спілкування між людьми.

ВІДРОДЖЕННЯ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР

З настанням епохи Ренесансу, що відновила інтерес до мистецтва Давньої Греції, згадали про Олімпійські ігри.

У другій половині 19 ст., завдяки створенню перших міжнародних федерацій (гімнастів, 1881; ковзанярів, 1892; ковзанярів, 1892), проведенню світових чемпіонатів і міжнародних зустрічей, спорт стає одним з найважливіших елементів міждержавного спілкування, що сприяли зближенню народів.

На засновницькому конгресі в Парижі (1894) представники 12 країн підтримали ініціативу барона Кубертена стосовно створення керівного органу олімпійського руху – Міжнародного олімпійського комітету (МОК), також була затверджена розроблена бароном Олімпійська хартія зведення правил і статуту МОК.

Згодом Олімпійська хартія стала основою статутних документів Міжнародного олімпійського комітету. У її першому розділі подано опис і статут Олімпійського прапора (затверджений МОК у 1913 році за пропозицією П'єра де Кубертена): біле полотнище з олімпійським символом – п'ятьма кольоровими переплетеними кільцями (за кількістю континентів). Олімпійський символ також запропонований Кубертеном і затверджений МОК у 1913 році. З 1920 року, разом з символом, став основою частиною олімпійської емблеми є олімпійський девіз Citius, altius, fortius («Швидше, вище, сильніше»). У 1928 році була втілена ідея Кубертена, висловлена їм ще в 1912 році: запалення Олімпійського вогню від сонячних променів (за допомогою лінзи) у храмі Зевса в Олімпії і його передача факельною естафетою на Олімпійський стадіон до церемонії відкриття Ігор за спеціальним маршрутом, розробленим оргкомітетом чергових ігор спільно з Національними олімпійськими комітетами (НОК) країн території яких він проходить.

Згідно з Олімпійською хартією, честь проведення Олімпійських ігор надається місту, а не країні. Вибір міста про обрання столиці Олімпійських ігор приймається МОК не пізніше ніж за 6 років до початку ігор.

З 1970-х років в рекламних і комерційних цілях стали використовувати так звані олімпійський талісман зображення тварини, визнаної громадськістю країни-організатора найбільш популярним, наприклад, на московських Олімпійських іграх 1980 року талісманом було ведмежа Міша.

У статуті МОК записано, що «Олімпіаду можна не проводити, але ні в якому разі не можна змінювати її порядковий номер, терміни і місце проведення».

За 100 років (1896-1996) було проведено 23 Олімпіади і тричі (1916, 1940, 1944) ігри не відбулися через Першу і Другу світову війну.

23 червня 1894 року в Парижі у Великому залі Сорбонни зібралася комісія з відродження Олімпійських ігор. Її генеральним секретарем став П'єр Де Кубертен. Потім було оформлено Міжнародний Олімпійський Комітет – МОК, до складу якого увійшли найбільш авторитетні і незалежні громадяни різних країн.

Рішенням МОК ігри першої Олімпіади були проведені в квітні 1896 році в столиці Греції – Панафінійському стадіоні. Енергія Кубертена й ентузіазм греків здолали багато перешкод і дозволили виконати намічену програму перших ігор сучасності. Із захватом приймали глядачі барвисті церемонії відкриття і закриття відродженого фестивалю спорту, нагородження переможців змагань. Інтерес до змагань був такий великий, що на мармурових трибунах Панафінійського стадіону, розрахованих на 70 тисяч місць, уміщалося 80 тисяч глядачів. Успіх відродження олімпійських ігор підтвердили громадськість і преса багатьох країн.

Проте ще на початку підготовки Ігор в Афінах з'явилися труднощі, пов'язані з економічною слабкістю Греції. Прем'єр-міністр країни Триконіс відразу ж заявив Кубертену, що Афіни не в змозгу здійснити такий великий міжнародний захід, пов'язаний з великими фінансовими витратами і об'ємом робіт для перевлаштування міста і спортивних споруд. Лише підтримка населення допомогла здолати перешкоду. Видатні громадські діячі Греції утворили Організаційний комітет і знайшли кошти. Де фонду підготовки ігор надходили приватні внески, що утворили великі суми. Були випущені поштові марки на честь Олімпійських ігор. Прибуток від їхньої реалізації пішов до фонду підготовки. Енергійні заходи оргкомітету і участь усього населення Греції принесли бажані плоди.

До прославлених Паризьких ансамблів підготовка ігор другої олімпіади не додала нічого істотно нового.

На змаганнях Ігор другої олімпіади в Парижі були показані досить високі результати. Проте ставка на використання вже існуючих споруд і поєднання Ігор зі Всесвітньою виставкою себе виправдали. Змагання проходили на аренах, далеко розташованих одна від одної і не розрахованих на велику кількість глядачів. Легка атлетика проходила в Булонському лісі на ґрунтових доріжках Реслінг-клубу, плавання – в Аньєрі, гімнастика – у Венсенском лісі, фехтування – в Тюільєрі, теніс – на острові П'юто. Паризькі ігри стали частиною програми третьої Всесвітньої виставки. Вони мали небагато глядачів й не мали належного висвітлення в пресі.

Ще менш ефективними виявилися ігри III Олімпіади, проведеної уперше на Американському континенті в Сент-Луїсі. Їх також приурочили до всесвітньої виставки 1904 року. Переважну більшість учасників склали самі американці. Змагання проходили головним чином на спортивних майданцях університету Вашингтона, розрахованих на 40 тис. місць. Бігова доріжка стадіону мала пряму – 200 м. Плавці стартували в штучному руслі річки на території виставки з поспішно збитого плоту. Ці ігри залишили малопомітний слід в історії олімпійського руху.

Організатори IV Олімпіади в Лондоні врахували помилки попередників. У столиці Великобританії за короткий термін був зведений стадіон White-city з трибуною на 100 тис. місць. На його території розмістили також стометровий плавальний басейн, арену для змагань борців і каток зі штучним льодом.

Олімпійські ігри в Лондоні поклали початок спорудженню спеціальних спортивних комплексів для їх проведення. Правильність такого рішення підтвердили високі результати, показані атлетами, які змагалися, на стадіоні «White-city», і великий інтерес до ігор, виявлений любителями спорту і пресою багатьох країн. При спорудженні «White-city» архітектори вперше поставили проблему створення комплексу спортивних споруд на одній території.

Популярність сучасного олімпійського руху підкріпили ігри V Олімпіади в Стокгольмі. Їх організатори, а головне, спеціально побудований королівський стадіон принесли іграм заслужений успіх. Малий розмір стадіону, дерев'яний козирок над трибунами створювали хорошу видимість і акустику. Стадіон був забезпечений круговими проходами і тунелями. Усі наступні ігри залишили в історії олімпійського руху незгладимий слід не лише у вигляді високих спортивних досягнень, але й унікальними творами архітектури, оснащених прогресивними технічними пристроями, сприяли високим досягненням атлетів, удосконаленню структури міст – столиць олімпійських ігор.

Ігри VII олімпіади 1920 року відбулися в бельгійському місті Антверпені. Олімпійський стадіон був створений як спорудження міського призначення. Тут любителі спорту уперше спостерігали з хокейними матчами, що проводилися на штучному льоду. Для змагання велосипедистів був обладнаний великий велодром «Garden-city». Ділянка каналу Вільбрек перетворилася у водний стадіон для змагань з веслування. Футбольний турнір проходив на стадіоні «Биршот». На олімпійському стадіоні під час церемонії відкриття олімпійських ігор був піднятий білий прапор з п'ятьма переплетеними кільцями, які символізували єдність спортсменів усіх континентів, і прозвучала олімпійська клятва.

У 1924 році відзначалося тридцятиріччя олімпійського руху. Честь організації ігор VIII олімпіади була надана Парижу. Цього разу Париж ретельно готувався до проведення Олімпійських ігор. З цієї метою був оголошений архітектурний конкурс на кращий проект Олімпійського стадіону. Переможцем конкурсу М. Фор-Дюжарик розробив проект сучасного стадіону з трибунами на 100 тисяч місць з

комплексом спортивних споруд для змагань з різних видів спорту й олімпійське село для 2 тисяч спортсменів. Хоча реалізувати проект не вдалося, але він послужив стимулом для створення подібних комплексів у майбутньому. У передмісті Парижу був побудований стадіон «Коломб» з трибунами на 40 тис. місць, що відповідає вимоги того часу, але не відрізняється особливою красою і зручністю для глядачів. Плавці змагалися в басейні «Тургель». Ігри пройшли з великим успіхом. Були показані високі спортивні результати. На змаганнях побували більше ніж 600 тис. глядачів.

Ігри IX олімпіади (1928 року) відбулися в Амстердамі – великому економічному і культурному центрі Нідерландів. У межах міста до ігор був побудований стадіон, який примикав до міського парку. У підтрибунному просторі було обладнано допоміжні приміщення. Стадіон на 40 тис. місць відрізняла вежа над трибунами, що імітувала вітряний млин.

Ігри X олімпіади в американському місті Лос-Анджелесі (1932 рік) позначені початком формування олімпійського комплексу міста, що включав стадіон, плавальний басейн, олімпійське село. Побудований в античному стилі стадіон «Колізей» (1923 рік) до олімпіади був реконструйований, його трибуни стали вмщувати понад 100 тисяч глядачів. Для того часу стадіон був вищим досягненням спортивної архітектури. Над центральною аркою стадіону горів олімпійський факел. Намітивши велику програму ігор, організатори зіткнулися з необхідністю розосередити місця проведення змагань з різних видів спорту. Так, веслярі змагалися на спеціально побудованому каналі в Long Beach, велосипедисти – в місті Пассадене, де був побудований тимчасовий велотрек, який після ігор розібрали. Змагання з кінного спорту проводилися за містом.

Для розселення спортсменів уперше було споруджено олімпійське село. Воно складалося з 700 збірних житлових будиночків та громадського центру. Організація села забезпечила сприятливі умови для тісних контактів і пошуку взаєморозуміння між спортсменами різних країн.

У 1932 році було вирішено провести Ігри XI Олімпіади в Берліні. У 1933 році в Німеччині до влади прийшли нацисти. Вони стали використовувати підготовку Олімпіади у своїх пропагандистських цілях. Для проведення ігор у Берліні був зведений комплекс, що відрізнявся надмірною пишнотою. Проект архітектора Вернера Марха на Іграх був удостоєний золотою медаллю. Головна арена стадіону вмщувала 100 тисяч глядачів. Ще 150 тисяч спостерігало за змаганнями, що проходили в плавальному басейні, спортивному залі і на стадіоні, призначеному для хокею.

Ігри XIV Олімпіади, проведені в 1948 році в Лондоні, показали, яке велике прагнення людей до миру і взаємної співпраці. Організовані в умовах жорстокого післявоєнного режиму економії, вони, проте, залучили рекордне для того часу число країн – учасниць (59) і безліч туристів.

Ігри XV олімпіади 1952 року в Хельсінкі виявилися ще показовішими. Саме там у складі 69 національних команд уперше на олімпійську арену вийшли спортсмени Радянського Союзу. Дебютанти вперше перевернули прогноз досягли вражаючих успіхів. У неофіційному заліку вони за очками розділили перше місце з іншим місцем із загальноновизнаними фаворитами – спортсменами США.

1956 рік ознаменував собою новий етап в розвитку олімпійського руху. Ігри XVI олімпіади були вперше проведені на Австралійському континенті в Мельбурні. Віддаленість нової олімпійської столиці від переважної більшості розвинених країн, своєрідні кліматичні умови створювали певні труднощі для учасників і гостей ігор, прибулих на «зелений континент». Але організатори доклали багато старань, щоб подолати ці перешкоди. Високі спортивні досягнення, показані посланцями різних країн, стали підтвердженням високої оцінкою діяльності оргкомітету.

Ігри XVII олімпіади 1960 року в Римі по праву можна вважати початком нового напрямку в організації підготовки наступних олімпіад. Уперше була зроблена спроба охопити в цілому все коло змагань, що підлягали вирішенню організаційним комітетом. Разом з підготовкою і будівництвом спортивних комплексів і окремих споруд велику увагу приділили вдосконаленню інфраструктури олімпійської столиці – Риму. Древнім містом було прокладено нові сучасні автомагістралі, ряд старих будівель і споруд знесли. Символізуючи зв'язок нинішніх ігор із давньогрецькими, деякі прадавні пам'ятники архітектури Риму були переобладнані для проведення в них змагань з окремих видів спорту.

При підготовці ігор XVIII олімпіади в Токіо (1964 рік), було витрачено \$ 2 668 млн., у тому числі на забезпечення матеріально технічної бази ігор – \$ 460 млн., інші засоби пішли на організаційні цілі і на розвиток інфраструктури міста.

Характерною рисою токійських ігор стало використання електроніки на олімпійській арені. Її застосування в спортивному суддівстві багаторазово збільшило його точність і оперативність. Новий етап в розвитку засобів масової інформації відкрили телепередачі через космос, які переступили межі планетів і залучили немислиму раніше кількість глядачів до того, що відбувається на олімпійських змаганнях. Можливість бачити олімпійські ігри будь-якій людині на землі незмірно збільшила популярність олімпійського руху.

У 1968 році олімпійські ігри були вперше проведені на території Латинської Америки. Місто Мехіко з честю виконало почесний обов'язок хазяїна ігор XIX олімпіади. Цьому багато в чому сприяв зростаючий потік туристів з різних країн, що спричинило благотворний вплив на економіку Мексики, на встановлення міжнародних контактів, що сприяли розширенню національної культури.

Організатори ігор XX олімпіади в Мюнхені врахували досвід Риму, Токіо і Мехіко і зробили усе можливе, щоб перевершити досягнення попередників. Передусім було проведено удосконалення

інфраструктури столиці олімпіади – 72. Наново спорудили грандіозний олімпійський комплекс спортивних споруджень «Обервізенфельд». До нього увійшли: оригінальній конструкції стадіон, універсальний палац спорту, критий велотрек і басейн. Крім того, побудували стрілецький комплекс, іподром і ряд інших спортивних споруд. Організатори ігор оголосили Мюнхен олімпійським центром коротких відстаней і зелених ландшафтів.

При проведенні двадцять другої Олімпіади в Москві, яка проходила з 19 липня по 3 серпня 1980 року брало участь 5,5 тис. спортсменів з 81 країни. У зв'язку з введенням радянських військ в Афганістан група держав за ініціативою США оголосила бойкот іграм в Москві і не прислала своїх команди. Уперше в історії Олімпіад спеціально до ігор було побудовано шість великих спортивних центрів: спорткомплекс «Олімпійський» на проспекті Миру, велотрек в Крилатському, кінноспортивна база в Битці, Універсальний спортивний зал в Ізмайлово, спортзал «Дружба» в Лужниках, футболний, легкоатлетичний манеж в ЦСКА на Ленінградському проспекті, а також комфортабельний житловий масив на південному заході міста «Олімпійське село». Усього було розіграно 203 комплекти медалей з 21 виду спорту. Було встановлено 74 олімпійських і 36 світових рекордів. 24 спортсмени виграли по дві або три золоті медалі.

Двадцять шоста Олімпіада відбулася в Атланті (США), з 19 липня по 4 серпня 1996. У ній взяло участь близько 10 тис. спортсменів з 197 країн світу. Уперше самостійними командами виступали Росія, Україна, Білорусія, Латвія, Литва, Естонія й інші колишні союзні республіки СРСР. Уперше в програмі були включені змагання з пляжного волейболу. Збірна США впевнено зайняла перше місце в командному заліку (44 золотих, 32 срібних, 25 бронзових медалей).

Висновки

На сучасному етапі вирішується завдання перетворення масового фізкультурного руху в загальнонародний, такий, що базується на науково обґрунтованій системі фізичного виховання, що охоплює усі соціальні прошарки суспільства. Існують державні системи програмно-оцінних нормативів і вимог до фізичного розвитку і підготовленості різних вікових груп населення.

Обов'язкові заняття з фізичної культури за державними програмами проводяться в дошкільних установах, в усіх типах навчальних закладів, в армії.

З давніх років олімпійські ігри були головною спортивною подією усіх часів і народів. У проведенні олімпіад на всій землі запанувала згода і примирення. Війни припинялися й усі сильні й глибокі люди змагалися в чесній боротьбі за звання найкращого.

За багато віків олімпійський рух здолав багато перешкод, забуття і відчуження. Але незважаючи на це олімпійські ігри живі і до цього дня. Це вже не ті змагання, в яких брали участь голі юнаки і переможець яких в'їжджав в місто через пролом в стіні. У наші дні олімпіада – одна з найбільших подій у світі. Ігри оснащені за останнім словом техніки – за результатами стежать комп'ютери і телекамери. Час визначається з точністю до тисячних секунди, спортсмени і їхні результати багато в чому залежать від технічного оснащення.

Завдяки засобам масової інформації не залишилося жодної людини в цивілізованому світі, яка б не знала, що таке олімпіада, або не бачила змагання по телевізору.

За останні роки олімпійський рух набув величезних масштабів і столиці ігор на час їхнього проведення стають столицями світу. Спорт відіграє все більшу роль в житті людей.

Література

1. Столбов В.В. История физической культуры: Учеб. для студентов пед. ин-тов по спец. № 2114 «Физ. воспитание» и № 2115 «Нач. воен. обучение и физ. воспитание». – М.: Просвещение, 1989.
2. Кун Л. «Всеобщая история физической культуры и спорта». – М.: Просвещение, 1982.
3. Кулик В.В. Олімпійський у серцях вогонь. Історія виникнення та становлення НОК України. – К.: «МП Леся», 2008.
4. Булатова М.М. «Енциклопедія олімпійського спорту в запитаннях і відповідях». – К.: Олімпійська література, 2009.

Vaschenko I.M., Volichenko A.I.

HISTORY OF ORIGIN AND DEVELOPMENT OF MODERN OLYMPIC RUGBY

In the article the presented periods of becoming of development and revival of the Olympic games. Exposed processes of preparation, leadthrough and closing of the Olympic games.

Keywords: history, Olympic games, development, preparation, organization, appearances, medals.

Надійшла до редакції 25.09.2010